

VERS A RABSÁGBÓL

Nem szólnak nyíltan, nem ugratnak ők,
a kujon-kedvű legény-cimborák,
csak amíg csalják magukhoz a nőt,
érezem szemük gunyoros hunyorát;
ha éjjel elválunk, hát visszabámul
egyik-másik s ismét kacsint nagyot;
sajnálgatnak serényen és kajánul,
hogy házasember, szegény rab vagyok ...

No igaz, igaz: hátukon a házuk,
szabadon járnak, akár a csiga,
s ha megesik, hogy éppen nincs lakásuk,
akad valahol matrác és ciha;
Estig gondtalan fáznak a szelekben,
vagy kávéházban boldog szabadok,
míg engem fogvatart meleg szerelmem,
mert házasember, szegény rab vagyok ...

Szép változóság ... a kópé teremtő
mind nektek szánta a lány-ajkakat;
igaz, nálunk sincs csók egyforma kettő,
habár állandón gyúlnak, izzanak,
számra, testemre perzselve zuhognak,
forrasztják zárkámra a lakatot;
igy ízlelem bús sorsát a raboknak,
hisz házasember, szegény rab vagyok ...

Mily félelmetesek a börtönőrök,
mindenekelőtt egyéves fiam;
higyjétek el, kik árván lődörögtök,
foglyai lennétek mindannyian!
Még szeme emléke is parancsolna,
hogy érte csapot-papot hagyjatok,
kapjátok föl ... mint én, világ bolondja,
ki házasember, szegény rab vagyok ...

Szó ami szó: szebb termésű a járda
Pesten, mint akármily fekete föld;
szoknyás kalászkok várnak aratásra,
hajladoznak a férfi-szem előtt ...
De tudjátok meg: ha a lány csinos,
ki rámnéz, míg az utcán andalog,
hát visszaneézni nekem sem tilos,
bár házasember, szegény rab vagyok ...